

El arquitecto

Títol original: *L'inconnu de la Grande Arche* (AKA: *The Great Arch*, *El gran arco*) **Direcció i guió:** Stéphane Demoustier (novel·la: Laurence Cossé) **Països:** França i Dinamarca **Durada:** 107 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Claes Bang, Sidse Babett Knudsen, Xavier Dolan, Swann Arlaud... **Música:** Olivier Marguerit **Fotografia:** David Chambille **Distribuïdora:** Lazona Pictures **Estrena a Espanya:** 13/03/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès i danès, amb subtítols en català

SINOPSI

1983. El nou govern francès convoca el concurs d'arquitectura més gran de la història. Cobejat per tots els grans estudis internacionals, el guanyador és, sorprenentment, un absolut desconegut: Johan Otto von Spreckelsen, professor d'arquitectura de Copenhaguen. Fins aleshores, aquest danès de cinquanta anys només havia construït quatre edificis: casa seva i tres petites capelles. De la nit al dia, Spreck es converteix en el centre de totes les mirades. I el més important, liderarà un projecte colossal amb enormes expectatives polítiques i econòmiques: la construcció de l'Arc de la Defensa de París. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/05/2025 - CANES 2025: Fent gala del seu gran talent com a guionista, Stéphane Demoustier signa una pel·lícula intel·ligentment accessible, que posa llum sobre l'especial trajectòria d'un creador oblidat

"Les vostres petites estratègies i els vostres càlculs no m'interessen; soc arquitecte". El que **Stéphane Demoustier** ha decidit immortalitzar en marbre cinematogràfic per mitjà de *L'inconnu de la Grande Arche*, que ha estat presentada a la secció Un Certain Regard del 78è Festival de Canes, és ni més ni menys que el destí d'un home que ningú coneixia i que, no obstant això, va ser escollit com a dissenyador d'una de les obres d'enginyeria més importants del món a finals del segle XX. Es tracta d'un relat apassionant que enfronta la passió artística amb l'equilibri de poders encarnat per la raó d'Estat, les sacsejades polítiques i les limitacions econòmiques. La pel·lícula, que constitueix una adaptació d'un llibre de **Laurence Cossé** i ha estat construïda amb gran subtileza pel cineasta francès, segueix l'estructura d'una fuga musical, amb la repetició de motius i la creació de variacions, i tot això en una tonalitat gairebé tragicòmica que resulta accessible a un públic més ampli que l'estrictament tècnic o aficionat a l'arquitectura.

La seva pròpia casa i quatre esglésies és l'escàs balanç com a constructor del professor danès Otto von Spreckelsen (**Claes Bang**) quan, el 1983, contra tot pronòstic i gràcies al caràcter innovador i atrevit del seu projecte, guanya el concurs impulsat per les autoritats franceses per al futur CICOM (Carrefour International de la Communication) a La Défense, als afores de París. Amb el suport i els ànims del president François Mitterrand (**Michel Fau**), així com amb el suport del tecnòcrata Jean-Louis Subilon (**Xavier Dolan**) i, més tard, de l'arquitecte local Paul Andreu (**Swann Arlaud**), el nostre idealista protagonista de caràcter ferm es troba en posició de realitzar l'obra de la seva vida: aquell Cub que altres preferiran anomenar el Gran Arc. Però si la perspectiva és emocionant, l'obra és faraònica, els terminis molt ajustats, els detalls crucials, la burocràcia paralitzant, les mentides i la corrupció constants, i les forces i els interessos en joc són molt poderosos davant d'un home que es troba pràcticament sol (acompanyat únicament per la seva dona, interpretada per **Sidse Babett Knudsen**) en la seva obstinada recerca de la perfecció cristal·lina...

En navegar amb destresa per la dimensió paradoxal del seu tema, traçant el camí d'un individu amb una radicalitat molt humana -aferrat, per exemple, al dibuix a mà- enmig de vicissituds professionals altament tècniques (la regularitat de les juntes, punts d'ancoratge, fonamentació, sustentació, vidre enganxat, coloració nitrada del marbre de Carrara, experimentació, cerca de solucions, etc.), Stéphane Demoustier aconsegueix expressar els seus matisos més delicats per a un públic no especialitzat, i tot gràcies a una pinzellada de comèdia que no perdona a la reialesa presidencial francesa ni al seu seguici d'alts funcionaris. Sens dubte, es tracta d'un "matrimoni entre el mat i el brillant" que confereix a la pel·lícula, amb petits tocs, un equilibri seductor, tot el seu sabor i el seu encant.

Fabien Lemerrier - cineuropa.org